

УДК 342.4(477):342.53

DOI: <https://doi.org/10.31359/1993-0941-2025-49-542>

О. В. Марусяк, д.ю.н., старший науковий співробітник сектору порівняльного правознавства НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування НАПрН України
ORCID: 0000-0002-4113-0624

ПРОБЛЕМА ЮРИДИЧНОЇ ФОРМАЛІЗАЦІЇ РІШЕНЬ ПАРЛАМЕНТУ НА ПРИКЛАДІ ПОСТАНОВИ «ПРО УТВОРЕННЯ ТА ЛІКВІДАЦІЮ РАЙОНІВ» (КОНСТИТУЦІЙНИЙ ВИМІР)

***Анотація.** Стаття присвячена дослідженню феномену «мовчання Конституції» в контексті формалізації окремих рішень Верховної Ради України. На прикладі Постанови «Про утворення та ліквідацію районів» від 17 липня 2020 року № 807-ІХ розглянуто конституційно-правові проблеми реалізації повноважень Парламенту в контексті обрання юридичної форми для відповідних рішень. У статті показано, що Конституція України прямо не визначає, в якій формі (закон чи постанова) має ухвалюватися рішення Верховної Ради України щодо утворення та ліквідації районів, а тому Основний Закон залишає за Парламентом право самостійно обирати форму відповідного акта. Наголошено, що Постанова № 807-ІХ була ухвалена безпосередньо на підставі норм Конституції і зроблено висновок, що питання конституційності цього рішення має вирішуватися Конституційним Судом України виходячи з чинної (de lege lata), а не з бажаної (de lege ferenda) редакції Конституції.*

Ключові слова: Конституція України, Верховна Рада України, рішення Верховної Ради України, юридична форма актів Верховної Ради України, утворення та ліквідація районів.

Постановка проблеми. 15 червня 2020 року Кабінет Міністрів України на виконання положень абзацу третього пункту 4 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо визначення територій та адміністративних центрів територіальних громад» від 16 квітня 2020 року [5] вніс до Верховної Ради України проект постанови «Про утворення та ліквідацію районів» (реєстр. № 3650) [14]. 17 липня 2020 року Верховна Рада України розглянула та ухвалила цей документ як постанову «Про утворення та ліквідацію районів» (далі – Постанова № 807-IX) [13]. Ця постанова докорінно змінила субрегіональний рівень територіального устрою держави: Парламент ліквідував 490 районів, що існували на той час, та одночасно утворив 136 нових укрупнених районів, визначивши, що межі таких районів встановлюються по зовнішніх межах територій сільських, селищних і міських територіальних громад, що входять до складу відповідного району.

20 жовтня 2020 року у Секретаріаті Конституційного Суду України було зареєстровано конституційне подання 49 народних депутатів щодо відповідності Конституції України цієї постанови Верховної Ради [2]. Суб'єкт конституційного подання стверджував, що Постанова № 807-IX не відповідає Конституції України [3], оскільки, зокрема, Парламент фактично змінив середній (субрегіональний) рівень адміністративно-територіального устрою держави підзаконним актом, тоді як таке питання мало б регулюватися виключно законом [2, с. 3–7].

Оскільки станом на вересень 2025 року Конституційний Суд України так і не ухвалив рішення у цій справі, ключове запитання (чи має Парламент повноваження самостійно обирати юридичну форму для рішень щодо утворення та ліквідації районів), підняте суб'єктом конституційного подання, все ще залишається відкритим і надалі зберігає актуальність. Тому **метою** цієї статті є пошук відповіді на це питання.

Стан опрацювання проблематики. Питання реформування субрегіонального рівня в контексті нового адміністративно-територіального устрою неодноразово було досліджено в науковій літературі. Проблематику децентралізації висвітлювали, зокрема, М. Баймуратов, О. Батанов, Ю. Ганущак, К. Закоморна, Н. Камінська, І. Коліушко, О. Марцеляк, Р. Панчишин, О. Петришин, С. Серьогіна, М. Тітов та інші. Окремо слід відзначити англomовну статтю А. Чиркіна, А. Муртішевої та А. Єзерова, опубліковану у 2022 році в журналі *Access to Justice in Eastern Europe*, де було проаналізовано існуючу судову практику щодо оскарження Постанови № 807-ІХ в адміністративних судах, проте здебільшого в контексті її впливу на конституційні гарантії місцевого самоврядування [1, с. 176–179], а не через проблему її юридичної форми. Проте попри наявність багатьох ґрунтовних досліджень загальних та окремих питань реформування адміністративно-територіального устрою України та нового районування, проблема конституційності Постанови № 807-ІХ все ще залишається недостатньо висвітленою в правничій літературі.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до статті 91 Конституції України Верховна Рада України приймає закони, постанови та інші акти. Проте на практиці склалася усталена традиція, за якою юридичною формою майже будь-якого рішення Парламенту, ухваленого як акт Верховної Ради України, виступає або *закон України*, або *постанова Верховної Ради України*.

Чинна редакція статті 85 Конституції України, яка визначає перелік основних повноважень Верховної Ради, лише у двох випадках містить чітку вказівку на юридичну форму такого акта рішення Парламенту, що ухвалюється у зв'язку з реалізацією відповідних повноважень:

1) надання законом згоди на обов'язковість міжнародних договорів України та денонсація міжнародних договорів (пункт 32 частини першої цієї статті);

2) затвердження законом Конституції Автономної Республіки Крим та внесення до неї змін (пункт 37 частини першої цієї статті).

Інші положення Конституції також містять норми, які регулюють питання формалізації повноважень Верховної Ради,

передбачених статтею 85. Наприклад, пункт 4 частини першої статті 85 Конституції не встановлює, яким документом затверджується Державний бюджет України. Водночас аналіз інших положень Основного Закону дозволяє однозначно зробити висновок, що формою реалізації цього повноваження Верховної Ради є виключно закон (стаття 74, пункт 1 частини другої статті 92, частина друга статті 95, частина друга статті 96).

Однаку всіх інших випадках Конституція України не регулює питання юридичної форми рішень Верховної Ради щодо будь-яких питань, і цей феномен можна умовно назвати «мовчанням Конституції». Здебільшого у таких випадках питання формалізації відповідного акта визначається вже на рівні спеціальних законів України або доктриною Конституційного Суду України¹. Для прикладу, стаття 73 і пункт 2 частини першої статті 85 Конституції України не визначають юридичної форми рішення Верховної Ради України щодо призначення всеукраїнського референдуму про зміну території України. Водночас частина друга статті 18 Закону України «Про всеукраїнський референдум» передбачає, що призначення всеукраїнського референдуму щодо зміни території України здійснюється саме *постановою* Верховної Ради України [6]. І навпаки – указ Президента України про введення воєнного стану відповідно до частини шостої статті 5 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [11] та статей 189 і 190 Регламенту Верховної Ради України [12] за-

¹ У 2000-х роках точилися академічні дискусії навіть щодо юридичної форми Регламенту Верховної Ради України, оскільки редакція Конституції 2004 року не містила приписів про його обов'язкове ухвалення у формі закону, як це було в первинній редакції Конституції 1996 року. І лише три рішення Конституційного Суду України (№ 4-рп/2008 від 01.04.2008 р.; № 16-рп/2008 від 17.09.2008 р.; № 30-рп/2009 від 26.11.2009 р.) поставили крапку в цих дискусіях. Див. також: Ганжа Н. В. Теоретичні проблеми регламенту Верховної Ради України : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.02. Київ, 2004. 17 с.; Маркуш М. А. Регламент Верховної Ради України : конституційний аспект. Віче. 2009. № 24. С. 4–8; Мартинюк Р. С. Форма нормативно-правового акта про Регламент Верховної Ради України. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2011. № 1(3). С. 1–13; Сас С. В. Законодавство про регламент Верховної Ради України : проблеми теорії і практики : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02. Київ, 2005. 20 с.; Ющик О. І. *Теоретичні основи законодавчого процесу* : монографія. Київ : Парламентське вид-во, 2004. С. 302–319 та ін.

тверджується лише *законом України*. Такий самий порядок (указ Президента України + закон України) застосовується у випадку введення надзвичайного стану, оголошення окремих місцевостей України зоною надзвичайної екологічної ситуації, прийняття рішення про загальну або часткову мобілізацію, а також про використання Збройних Сил України та інших військових формувань у разі збройної агресії проти України [4, с. 65, 76–78].

Якщо ж говорити про питання утворення і ліквідації районів, то юридична форма цього рішення Парламенту не врегульована ні в Конституції України, ні в будь-якому іншому законі. Конституція лише відносить до повноважень Парламенту утворення і ліквідацію районів, встановлення і зміну їх меж, а також найменування і перейменування районів – без визначення того, яким актом відбувається формалізація відповідного рішення (пункт 29 частини першої статті 85 Конституції України).

Тут важливо уточнити, що згідно з пунктом 13 частини першої статті 92 Конституції територіальний устрій України визначається виключно законами України. Однак Конституційний Суд України у рішенні від 13 липня 2001 року роз'яснив, що це положення слід розуміти як таке, що стосується питань загальнодержавного значення: визначення змісту поняття «територіальний устрій України», правового статусу та видів адміністративно-територіальних одиниць, а також розмежування повноважень органів державної влади щодо вирішення питань адміністративно-територіального устрою [15]. Таким чином, тут йдеться насамперед про предметну сферу правового регулювання. Тому нормативний акт, яким встановлюються засади адміністративно-територіального устрою (наприклад, правовий статус областей чи районів як адміністративно-територіальних одиниць), та акт, яким змінюються межі областей чи районів, – це документи, які ухвалюються з метою реалізації різних повноважень Верховної Ради України. Перший тип актів має ухвалюватися виключно як закон України, однак щодо юридичної форми другого типу документів Конституція зберігає мовчання.

Видається логічним, що якщо Конституція як акт установчої влади або закон України, ухвалений Парламентом, не встановлюють жодних обмежень щодо форми ухвалення рішень зако-

нодавчим органом при реалізації його повноважень, то Парламент має право самостійно обирати форму відповідного акта, виходячи з принципів верховенства права та процедурної (регламентної) економії. У такому випадку, якщо Парламент має політичну волю самостійно ускладнити чи спростити процедуру ухвалення певної категорії власних рішень, то він перебуває цілком у межах своїх конституційних повноважень, обираючи форму або закону як нормативно-правового акта вищої юридичної сили, або постанови як підзаконного акта.

Тому, ухвалюючи Постанову № 807-ІХ, Верховна Рада України діяла безпосередньо на підставі пункту 29 частини першої статті 85 Конституції України. На момент ухвалення цього акта не існувало закону про адміністративно-територіальний устрій України чи закону, який визначав би порядок утворення, ліквідації та зміни меж адміністративно-територіальних одиниць і при цьому встановлював би відповідну юридичну форму для такого рішення. У зв'язку з цим Парламент реалізував свої повноваження щодо утворення та ліквідації районів безпосередньо на підставі норм Конституції України як акта прямої дії.

Важливо згадати, що Верховна Рада і до ухвалення Постанови № 807-ІХ систематично вирішувала питання, передбачені пунктом 29 частини першої статті 85 Конституції, саме шляхом ухвалення підзаконних актів, наприклад: постанова «Про зміну і встановлення меж міста Харків, Дергачівського і Харківського районів Харківської області» від 6 вересня 2012 року [8]; постанова «Про зміни в адміністративно-територіальному устрої Донецької області, зміну і встановлення меж міста Маріуполь, Волноваського, Новоазовського та Тельманівського районів Донецької області» від 11 грудня 2014 року [7]; постанова «Про перейменування окремих населених пунктів та районів Автономної Республіки Крим та міста Севастополя» від 12 травня 2016 року [9] та ін.

Цікаво, що Закон України «Про порядок вирішення окремих питань адміністративно-територіального устрою України» від 28 липня 2023 року [10], який було ухвалено вже після Постанови № 807-ІХ, і яким міг би врегулювати питання юридичної форми таких рішень Парламенту, це питання не регулює. Частина пер-

ша статті 4 цього закону передбачає, що утворення (ліквідація) районів, встановлення (зміна) їхніх меж, зміна адміністративних центрів районів здійснюється Верховною Радою України за поданням Кабінету Міністрів України – без будь-якої вказівки на форму відповідного акта.

З огляду на це питання конституційності Постанови № 807-ІХ має вирішуватися Конституційним Судом України з позицій *de lege lata* (у цьому випадку – з точки зору чинної редакції Конституції), а не *de lege ferenda* (з точки зору можливої або бажаної редакції Конституції). Чинна редакція Конституції України не передбачає жодних застережень для Парламенту щодо можливості обрання постанови Верховної Ради як юридичної форми ухвалення рішення на реалізацію повноважень відповідно до пункту 29 частини першої статті 85 Конституції України, хоча, можливо, було б краще, якби такі застереження дійсно існували.

Висновки. Постанова Верховної Ради України «Про утворення та ліквідацію районів» від 17 липня 2020 року (Постанова № 807-ІХ), яка докорінно трансформувала субрегіональний рівень територіального устрою України, утворивши 136 нових укрупнених районів, була ухвалена відповідно до пункту 29 частини першої статті 85 Конституції України. Оскільки ні Конституція як акт установчої влади, ні будь-який інший закон не містять обмежень щодо форми ухвалення таких рішень Верховною Радою, можна дійти висновку, що Парламент має можливість самостійно обирати форму відповідного акта. До того ж, ще до прийняття цього акта Верховна Рада систематично реалізовувала повноваження, передбачені пунктом 29 частини першої статті 85 Конституції України, у формі постанов, а не законів. Отже, реалізувавши свої повноваження безпосередньо на підставі Конституції України як акта прямої дії, Парламент діяв у межах чинного конституційного регулювання. У цьому сенсі Постанову № 807-ІХ слід вважати конституційною, а відсутність відповідних положень у Конституції щодо форми таких рішень можна кваліфікувати як «конституційне мовчання». Разом із тим, остаточну оцінку її конституційності має надати Конституційний Суд України з позицій *de lege lata*.

Список використаних джерел:

1. Chyrkin A., Murtishcheva A., Yezerov A. (2022). The Implementation of the Principle of Judicial Protection of Local Self-Government Rights in the National Courts' Practice: The Ukrainian Experience. *Access to Justice in Eastern Europe*. № 4 (16). P. 170–186. URL : https://ajee-journal.com/upload/attaches/att_1668601675.pdf
2. Конституційне подання 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Постанови Верховної Ради України «Про утворення та ліквідацію районів» від 17 липня 2020 року № 807-IX. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/_506-2020_k.p._red_.pdf
3. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року, № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
4. *Права людини в особливих правових режимах: досвід України*: монографія. Д. С. Терлецький, О. В. Марусяк, Ю. Д. Батан, М. В. Афанасьєва та ін. ; за заг. ред. д.ю.н., проф. М. В. Афанасьєвої. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. 356 с.
5. Про внесення змін до деяких законів України щодо визначення території та адміністративних центрів територіальних громад : Закон України від 16 квітня 2020 року № 562-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2020. № 35. Ст. 259. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/562-20#Text>
6. Про всеукраїнський референдум : Закон України від 26 січня 2021 року № 1135-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2023. № 1–2. Ст. 1. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1135-IX#Text>
7. Про зміни в адміністративно-територіальному устрої Донецької області, зміну і встановлення меж міста Маріуполь, Волноваського, Новоазовського та Тельманівського районів Донецької області : Постанова Верховної Ради України від 11 грудня 2014 року № 32-VIII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2015. № 4. Ст. 27. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/32-19#Text>
8. Про зміну і встановлення меж міста Харків, Дергачівського і Харківського районів Харківської області : Постанова Верховної Ради України від 6 вересня 2012 року № 5215-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2013. № 31. Ст. 372. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5215-17#Text>
9. Про перейменування окремих населених пунктів та районів Автономної Республіки Крим та міста Севастополя : Постанова Верховної Ради України від 12 травня 2016 року № 1352-VIII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2016. № 23. Ст. 478. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1352-19#Text>

10. Про порядок вирішення окремих питань адміністративно-територіального устрою України : Закон України від 28 липня 2023 року № 3285-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2023. № 88. Ст. 330. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3285-20#Text>
11. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12 травня 2015 року № 389-VIII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2015. № 28. Ст. 250. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>
12. Про Регламент Верховної Ради України : Закон України від 10 лютого 2010 року № 1861-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2010. № 14-15, № 16-17. Ст. 133. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text>
13. Про утворення та ліквідацію районів : Постанова Верховної Ради України від 17 липня 2020 року № 807-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2020. № 33. Ст. 235. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/807-20#Text>
14. Про утворення та ліквідацію районів : проект постанови Верховної Ради України (реєстр. № 3650 від 15.06.2020р.). URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/CardByRn?regNum=3650&conv=9>
15. Рішення Конституційного Суду України у справі про адміністративно-територіальний устрій) від 13 липня 2001 року № 11-рп/2001. *Офіційний вісник України*. 2001. № 29. Ст. 1327.

References:

1. Chyrkin A., Murtishcheva A., Yezerov A. (2022). The Implementation of the Principle of Judicial Protection of Local Self-Government Rights in the National Courts' Practice: The Ukrainian Experience. Access to Justice in Eastern Europe. № 4 (16). URL : https://ajee-journal.com/upload/attaches/att_1668601675.pdf
2. Konstytutsiine podannia 49 narodnykh deputativ Ukrainy shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) Postanovy Verkhovnoi Rady Ukrainy «Pro utvorennia ta likvidatsiiu raioniv» vid 17 lypnia 2020 roku № 807-IX. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/_506-2020_k.p._red_.pdf
3. Konstytutsiia Ukrainy: pryiniata na piatii sesii Verkhovnoi Rady Ukrainy 28 chervnia 1996 roku, № 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 1996. № 30. art. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
4. Prava liudyny v osoblyvykh pravovykh rezhymakh: dosvid Ukrainy: monohrafiia. D. S. Terletsnyi, O. V. Marusiak, Yu. D. Batan, M. V. Afanasieva. (2022). (Eds.); M. V. Afanasieva (Ed.). Odesa : Vydavnychiy dim «Helvetyka».

5. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakoniv Ukrainy shchodo vyznachennia terytorii ta administratyvnykh tsestriv terytorialnykh hromad : Zakon Ukrainy vid 16 kvitnia 2020 roku № 562-IX. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2020. № 35. art. 259. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/562-20#Text>
6. Pro vseukrainskyi referendum : Zakon Ukrainy vid 26 sichnia 2021 roku № 1135-IX. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2023. № 1-2. art. 1. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1135-IX#Text>
7. Pro zminy v administratyvno-terytorialnomu ustroi Donetskoï oblasti, zminu i vstanovlennia mezh mista Mariupol, Volnovaskoho, Novoazovskoho ta Telmanivskoho raioniv Donetskoï oblasti : Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 11 hrudnia 2014 roku № 32-VIII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2015. № 4. art. 27. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/32-19#Text>
8. Pro zminu i vstanovlennia mezh mista Kharkiv, Derhachivskoho i Kharkivskoho raioniv Kharkivskoi oblasti : Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 6 veresnia 2012 roku № 5215-VI. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2013. № 31. art. 372. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5215-17#Text>
9. Pro pereimenuvannia okremykh naselenykh punktiv ta raioniv Avtonomnoi Respubliky Krym ta mista Sevastopolia : Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 12 travnia 2016 roku № 1352-VIII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2016. № 23. art. 478. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1352-19#Text>
10. Pro poriadok vyrishennia okremykh pytan administratyvno-terytorialnoho ustroiu Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 28 lypnia 2023 roku № 3285-IX. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2023. № 88. art. 330. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3285-20#Text>
11. Pro pravovy rehym voiennoho stanu : Zakon Ukrainy vid 12 travnia 2015 roku № 389-VIII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2015. № 28. art. 250. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>
12. Pro Rehlament Verkhovnoi Rady Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 10 liutoho 2010 roku № 1861-VI. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2010. № 14-15, № 16-17. art. 133. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text>
13. Pro utvorennia ta likvidatsiiu raioniv : Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 17 lypnia 2020 roku № 807-IKh. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 2020. № 33. art. 235. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/807-20#Text>
14. Pro utvorennia ta likvidatsiiu raioniv : proiekt postanovy Verkhovnoi Rady Ukrainy (reistr. № 3650 vid 15.06.2020r.). URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/CardByRn?regNum=3650&conv=9>
15. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi pro administratyvno-terytorialnyi ustroi) vid 13 lypnia 2001 roku № 11-rp/2001. *Ofitsiyni visnyk Ukrainy*. 2001. № 29. art. 1327.

O. V. Marusiak

The Issue of Legal Formalization of Parliamentary Decisions Using the Resolution “On the Establishment and Liquidation of Districts” as an Example (Constitutional Perspective)

***Summary.** This article explores the phenomenon of “constitutional silence” regarding the legal form of certain decisions adopted by the Verkhovna Rada of Ukraine in the exercise of its constitutional powers, with particular attention to the Parliament’s Resolution “On the Establishment and Liquidation of Districts” (Resolution No. 807-IX) of 17 July 2020. Resolution No. 807-IX fundamentally restructured the subregional level of Ukraine’s territorial organization by abolishing 490 districts and creating 136 enlarged ones. As a case concerning the constitutionality of Resolution No. 807-IX has remained pending before the Constitutional Court of Ukraine since 2020, this article examines the central argument before the Court about the legal form of implementing Parliament’s constitutional powers under Article 85(1)(29) of the Constitution of Ukraine. Opponents of Resolution No. 807-IX argue that it contradicts the Constitution of Ukraine (it is unconstitutional), contending that, inter alia, such a decision of the Verkhovna Rada must be adopted in the form of a ‘law of Ukraine’ rather than a ‘resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine’.*

The article emphasises that Article 85(1)(29) does not prescribe a specific legal form for parliamentary decisions on the establishment and liquidation of districts, the alteration of district and city boundaries, the classification of settlements as cities, or the naming and renaming of settlements and districts. The author argues that Resolution No. 807-IX was adopted constitutionally, since neither the Constitution nor any existing law imposes restrictions on the form in which such powers must be exercised. It further highlights that previous decisions of the Verkhovna Rada on similar matters were consistently taken in the form of resolutions rather than laws.

The article concludes that the constitutionality of Resolution No. 807-IX should be determined exclusively by the Constitutional Court of Ukraine and assessed within the current constitutional framework (de lege lata), rather than in light of possible or desirable constitutional norms (de lege ferenda).

Overall, this study contributes to the scholarly debate on the legal formalization of parliamentary powers in Ukraine and clarifies the constitutional

parameters within which the Verkhovna Rada may exercise its authority over the administrative – territorial organisation of the state.

Keywords: *Constitution of Ukraine, Verkhovna Rada of Ukraine, decision of the Verkhovna Rada of Ukraine, legal form of acts of Parliament, establishment and liquidation of districts.*